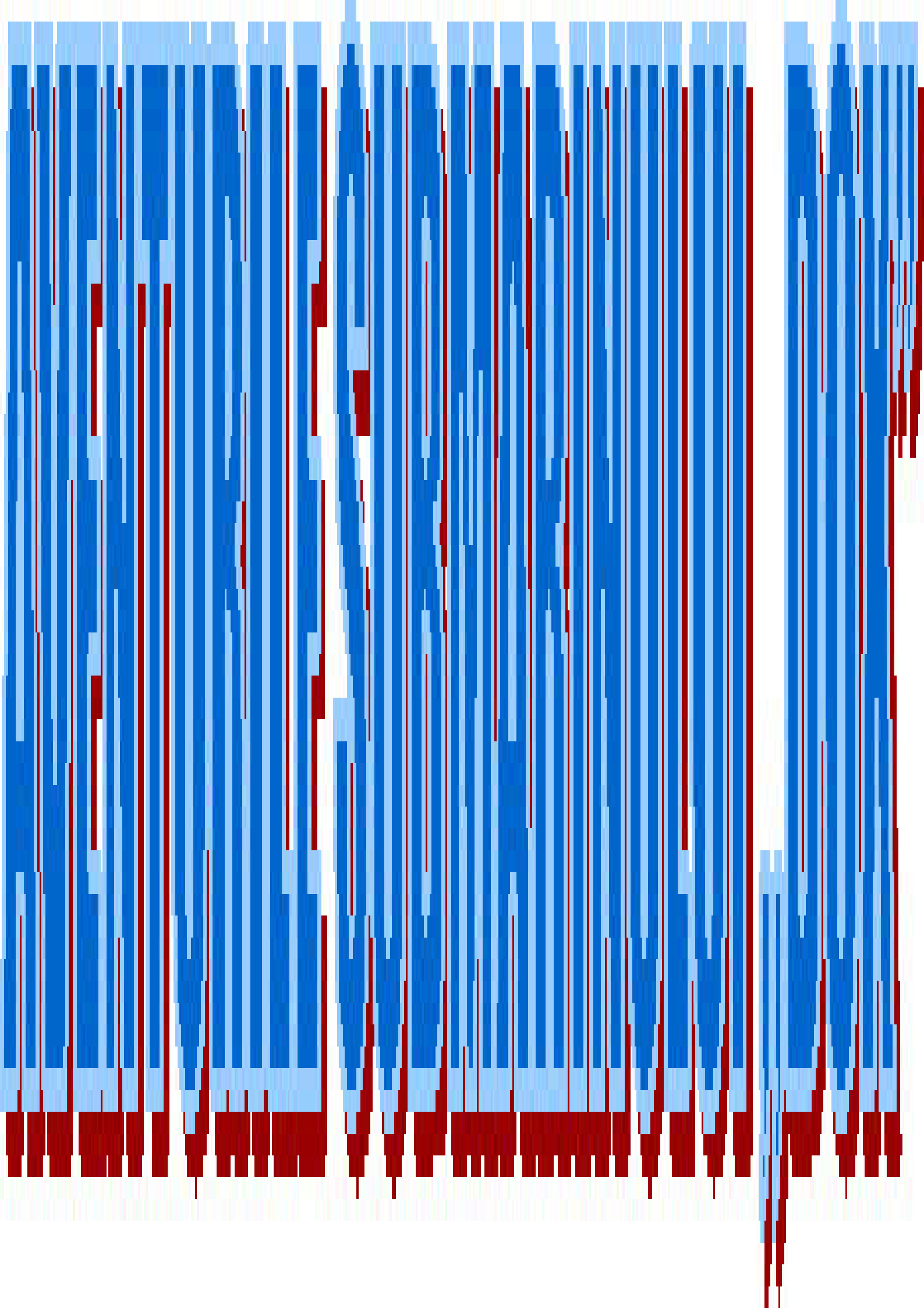

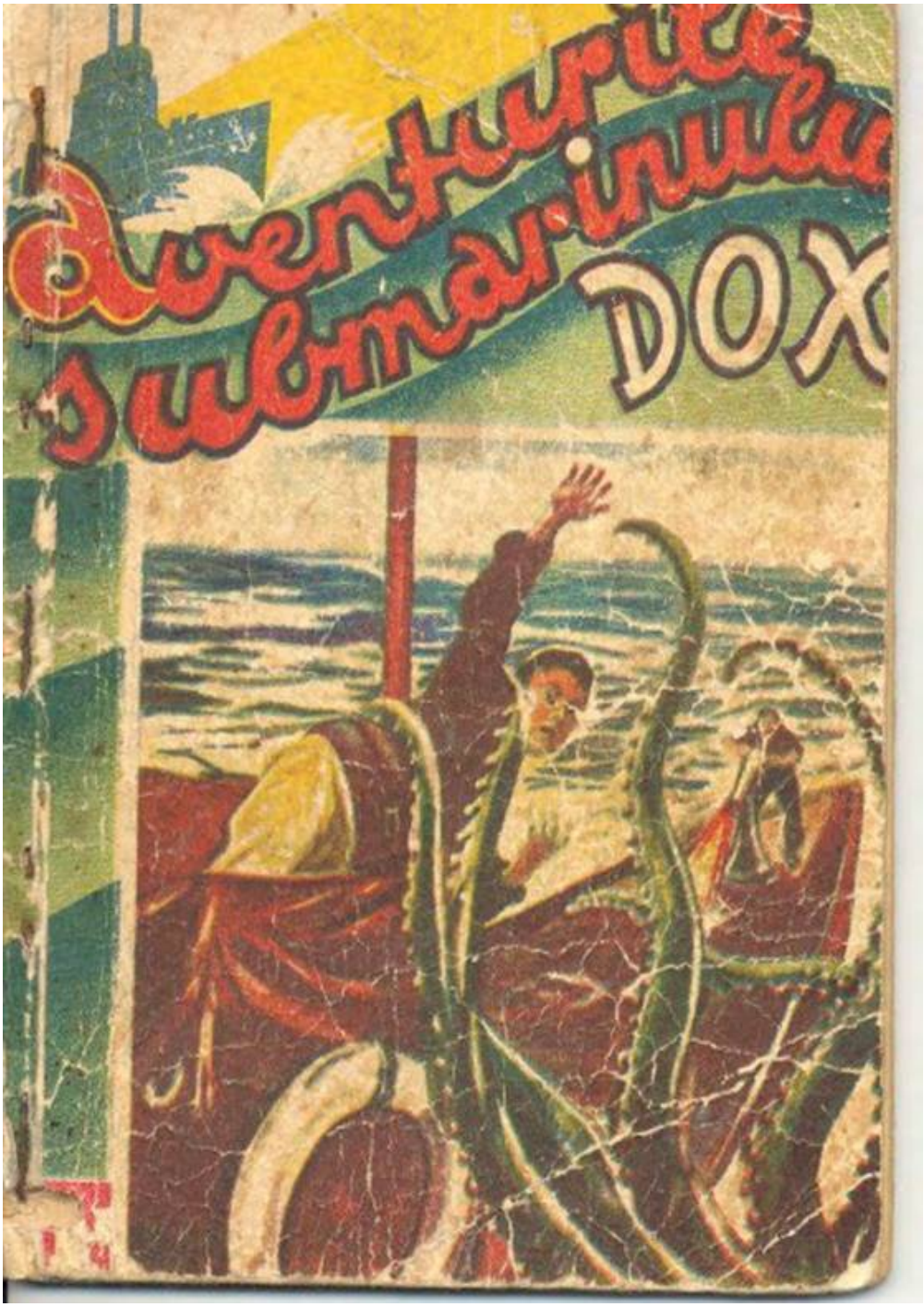
Aventurile
submarinului
DOX

AVENTURILE SUBMARINULUI DOX

HANS WARREM

INSULA CU STAFII

AVENTURILE SUBMARINULUI „DOX"

Un submarin perfecţionat după toate invenţiunile moderne, e urmărit încă din timpul războiului mondial de toate naţiunile europene. Căpitanul Farrow, comandantul acestui submarin, om de o bunătate rară, reuşeşte să descopere pământuri şi ape cari nu-s trecute pe nici o hartă de pe glob şi-şi creează un loc de refugiu pe o insulă pe care o numeşte „Insula Odihnei" — un adevărat rai pământesc.

AVENTURILE SUBMARINULUI „DOX"

Un submarin perfecţionat după toate invenţiunile moderne, e urmărit încă din timpul războiului mondial de toate naţiunile europene. Căpitanul Farrow, comandantul acestui submarin, om de o bunătate rară, reuşeşte să descopere pământuri şi ape cari nu-s trecute pe nici o hartă de pe glob şi-şi creează un loc de refugiu pe o insulă pe care o numeşte „Insula Odihnei" — un adevărat rai pământesc.

Dar nu poate fi mulţumit, atâta timp cât fiul său George, un tânăr de optsprezece ani, se află sub tutela unui individ periculos.

Cu ajutorai credinciosului sau servitor, Farrow reuşeşte să aducă pe George pe „Insula Odihnei". Un testament misterios indică pe acesta ca moştenitor al unei comori ascunse, pe care însă nu o poale avea decât trecând prin primejdii neînchipuite. Toate peripeţiile extraordinare pe cari le întâmpina George în tovărăşia unui tânăr prinţ negru, fac din „Aventurile submarinului Dox" una din cele mai interesante lecturi.

I
CE POVESTEŞTE JEANETTE ROULE

DATORITA PRAFULUI DAT DEDR. BERTRAM, tânăra franţuzoaică salvată din ghearele căpitanului Henry, dormise bine peste noapte şi a doua zi dimineaţă se trezi complet restabilită.

Rindow şi Brun cedaseră cu dragă inimă fetei cabina lor comună. Primul ofiţer îşi instalase un hamac în cabina doctorului, iar Brun dormi împreună cu George.

Era pe la amiază. Submarinul părăsise arhipelagul Louisiada şi se-ndrepta spre sud, în marea Coraliilor. În mijlocul nenumăratelor stânci şi grupuri de insule, cărora îşi datora marca numele, se afla şi ascunzătoarea căpitanului Farrow, „Insula odihnei”.

Încă în noaptea când corabia căpitanului Henry sărise în aer (Vezi broşura 8), Farrow, prinţul Ghasna, George, cei doi ofiţeri şi doctorul Bertram se consfătuiră şi se hotărâră să rămână pe insulă câtva timp. Aveau cu toţii nevoie de puţină odihnă, căci trecuseră, sărmanii, prin atâtea primejdii şi necazuri, cum puţini oameni au avut de îndurat în viaţa lor.

Tânăra Jeanette Roule, care trăise ani îndelungaţi cu părinţii ei pe blestemata insulă Malaita, avea şi ea nevoie să-şi întărească nervii, zdruncinaţi de pe urma morţii grozave a nefericiţilor ei părinţi ucişi de Bati.

Şi cum spuneam, fala se trezi a doua zi dimineaţa oarecum înviorată, şi o rugă pe Sanja să-l cheme la dânsa pe căpitanul Farrow, căruia îi spuse:

— Aseară eram prea iritată şi n-am putut să vă mulţumesc aşa precum s-ar fi cuvenit. Eliberarea noastră prea a venit pe neaşteptate. Afară de asta, eram prea îndurerată la gândul că părinţii mei n-au putut fi şi ei salvaţi; Ie-a fost însă sortit să-şi găsească moartea pe Insula

fioroşilor vânători de capete. Acum mă simt în stare s-o fac, şi deşi durerea pentru pierderea părinţilor va dăinui pururi în inima mea, vreau, totuşi, să încerc a salva comoara, din pricina căreia şi-au pierdut dânşii viaţa. Înainte de toate, însă, ţin să vă mulţumesc, domnule căpitan, atât d-voastră cât şi oamenilor d-voastră pentru tot ce-aţi făcut pentru mine. V-aşi ruga să-mi povestiţi cum aţi aflat despre soarta noastră?

— Pentru asta ar fi nevoie să vii în cabina mea, răspunse Farrow. Aşi dori să te prezint tovarăşilor mei, precum şi fiului meu George, care a avut rolul cel mai însemnat în salvarea d-tale.

Jeanette Roule, o fată de o frumuseţe rară, cu părul negru ca pana corbului şi ochi ce aruncau văpăi, — nu stătu mult la gânduri şi-l urmă pe căpitan. Sanja îi însoţi şi ea.

Întâlnindu-l pe Petre, Farrow îi dădu însărcinarea să aducă dejunul pentru cele două fete. Uriaşul sosi cu mâncarea, tocmai când căpitanul îi prezentă pe oamenii săi şi pe George tinerei franţuzoaice.

După ce bietele fete mâncară, Farrow povesti pe scurt peripeţiile prin cari trecuseră. Când ajunse Ia episodul cu luarea Iui ca prizonier, îl lăsă pe Rindow să urmeze, şi acesta istorisi totul, scoţând în evidenţă vitejia lui George.

Frumoasa fată arunca priviri de admiraţie spre tânăr, dar acesta se simţi foarte stânjenit, căci observase că Sanja se cam încrunta... Dar când primul ofiţer vorbi despre întâmplările de pe insula Malaita, stăruind asupra faptului că toţi îşi datorau viaţa lui George, fiica prinţului indian se lumină la faţă şi-l privi pe tânăr cu ochi scânteietori. Nu era numai recunoştinţă şi admiraţie în privirile ei, şi George îşi dădu lesne seama de aceasta... Când Rindow sfârşi de povestit, căpitanul zise:

— Şi acuma, domnişoară, după ce-ai auzit prin câte am trecut noi, să ne spui şi d-ta care este taina care te-a adus împreună cu bieţii d-tale părinţi, în puterea fiorosului căpitan Henry.

Cu glas mişcat, frumoasa Jeanette începu:

— Căpitanul Henry era bun prieten cu tata. Şi asta până când părinţii mei s-au căsătorit. Mama îmi povestise pe insula unde am fost duşi, că Henry fusese îndrăgostit de ea, şi căutase să-i obţină mâna. Dar nu izbuti şi atunci se născu în sufletul lui ura aceea grozavă împotriva părinţilor mei. El nu-şi trăda însă simţămintele şi urmă să vină în casă Ia noi, chiar şi după ce m-am născut eu.

Bunicul meu fusese şi el căpitan de marină. La bătrâneţe s-a retras pe Insulele Loyalty, din Oceanul Pacific, şi-i scrisese de acolo tatălui meu să vină la dânsul cu nevasta şi copilul, deoarece avea să-l facă un om foarte bogat. Dar bunicul pusese condiţia ca să nu moştenească el bogăţiile ce-l aşteptau pe insulă, ci să le ia în primire şi să le administreze pentru mine. Deoarece se simţea bolnav, bunicul le dăduse în păstrare unui vechi prieten care avea însărcinarea să le predea tatălui meu, în prezenţa mea sau a mamei mele, sau — dacă mă va trimite pe mine, când voi fi mare — să le iau personal în stăpânire.

După primirea scrisorii bunicului, părinţii mei au plecat imediat la Saigon, — oraşul unde mă născusem eu — pe corabia prietenului lor, căpitanul Henry, căruia i-a povestit norocul ce dăduse peste ei. Faptul se petrecea în timpul războiului, de aceea căpitanul Henry trebuia să fie cu băgare de seamă, căci torpilatoarele germane făceau nesigură călătoria pe apele Pacificului. Din pricina asta, tata nu fu surprins că drumul durează atâta şi că vasul făcea un ocol. Şi bietul meu părinte şi-a dat seama de trădarea mişelească a căpitanului Henry, de-abia când am fost predaţi cu toţii căpeteniei Bati de pe insula Malaita. Henry vroia să pună mâna pe comoara destinată nouă, dar întrucât îşi spunea că are nevoie de semnăturile noastre, i-a cerut lui Bati să promită că nu ne ucide. Se obliga în schimb să-i furnizeze prizonieri, ceea ce a şi făcut. Îl lăsa pe insulă pe Gaston, unul din oamenii săi, care avea să fie pentru noi un paznic chiar mai crud decât vânătorii de capete. Toate astea le-am aflat mai târziu, căci aveam numai doi ani când se petreceau aceste lucruri. Şaptesprezece ani am trăit pe insula aceea de groază, dar părinţii mei mi-au dat o educaţie bună, căci Gaston primea cărţi, de câte ori Henry venea cu corabia lui. Scrisoarea pe care i-a furat-o tatei, îi fusese furată şi lui, şi o dată cu ea harta pe care era indicat, într-o scriere secretă, locul unde ne aflam.

— Aha! O întrerupse căpitanul Farrow, vădit interesat — harta aceea am găsit-o eu, în timpul războiului, pe un vapor france. Prin urmare, căpitanul Henry nu mai avea nici o hârtie la mână, cu ajutorul căruia să ia în primire comoara.

— Întocmai, răspunse fata. Henry, uitase numele insulei pe care locuia bunicul meu. A încercat în fel şi chip să afle de la tata secretul, dar n-au izbutit. În schimb, bătrânul Bati, avea să devină tot mai primejdios, până când, părinţii mei au făcut o încercare disperată de fugă, în cursul căruia au fost ucişi de sălbatici. Şi eu aş fi fost moartă acum, ucisă de

bătrânul Bati, dacă nu mi-aţi fi venit în ajutor, domnii mei. E drept, în mod indirect, silindu-l pe Henry să lucreze repede, ceea ce l-a făcut să mă ia cu dânsul pe corabie, de unde m-aţi eliberat acum.

Ochii frumoasei fete se-îndreptară, cu priviri pline de recunoştinţă, de la unul la altul, dar zăboviră mai mult asupra lui George, ceea ce o făcu pe Sanja să încrunte iar sprâncenele. Căpitanul băgă de seamă şi zâmbi pe furiş. El ştia că tânăra fiică a prinţului indian era îndrăgostită de băiatul său, şi că George îşi dăruise inima lui neprihănită acestei copile din ţara soarelui. Ce va ieşi din această poveste de dragoste, nu putea să prevadă nici el. Hotărî, însă, să lase lucrurile în voia lor. După concepţia europeană, Sanja era un copil încă, şi George, deşi viteaz şi cu mintea coaptă, n-avea, totuşi, decât optsprezece ani. De ce dar să turbure el iubirea aceasta nevinovată? Apoi, prinţul şi Sanja vor părăsi în curând submarinul şi atunci idila aceasta va lua sfârşit prin forţa împrejurărilor. Prinţul Ghasna se uită şi el pe furiş la fiică-sa. Zâmbi discret, dar ochii săi se aţintiră cu recunoştinţă la George, care-i scăpase în câteva rânduri fata de la moarte.

Farrow clătină capul fără, să vrea. Se gândea oare prinţul la o eventuală căsătorie a Sanjei cu George? După toate aparenţele, aşa părea să fie. În sfârşit, cine poate cunoaşte viitorul?...

Se întoarse spre tânăra Jeanette şi zise:

— Domnişoară, noi nu ne-am făcut decât datoria de oameni, şi nu cerem nici o recunoştinţă în schimb. Dar ia spune-mi, te rog, ai chibzuit ce vei face de-acum încolo? Fireşte, sunt dispus să te duc ori-unde vrei, chiar şi la Saigon, dacă mai ai cumva rubedenii pe acolo.

— La Saigon mă voi duce mai târziu, domnule căpitan, deocamdată aşi îndrăzni să vă adresez rugămintea să mă duceţi pe insulele Loyalty. Ţiu mult să iau în stăpânire comoara bunicului meu, căci la Saigon am un unchi căruia îi merge foarte prost şi aş putea să-i viu în ajutor. Pe de altă parte, să răsplătesc şi pe vitejii d-voastră marinari, cari m-au salvat de la o moarte sigură. Vă rog din suflet, domnule căpitan, împliniţi-mi această dorinţă!

— O voi face cu plăcere, domnişoară — răspunse Farrow — dar înainte de a porni la drum doresc să-i las pe oamenii mei să se odihnească vreo 2-3 zile pe „Insula odihnei”. Şi-au câştigat cu prisosinţă dreptul la aceasta. Apoi trebuie să punem în ordine şi submarinul, căci şi el a avut de-îndurat

destule. În al treilea rând prinţul Ghasna se va hotărî şi dânsul acuma unde vrea să rămână.

— Da, domnule căpitan — zise prinţul — doresc să discut în linişte cu d-ta chestia aceasta.

— Atunci suntem înţeleşi, domnişoară — se adresă Farrow din nou tinerei fete — ne vom îndrepta acum spre „Insula odihnei" şi acolo m vom îngădui un repaos de câteva zi!e. După aceea pornim spre insulele Loyalty, cari se afla cam la o mie două sute kilometri de sălaşul nostru. In timpul acesta vom chibzui în linişte cum putem mai bine lua în primire comoara.

— Vă sunt nespus de recunoscătoare, domnule căpitan! zise Jeanette. Când urmează să ajungem pe „Insula odihnei"?

— Peste trei ceasuri suntem Ia destinaţie. Va fi interesant pentru d-ta să. O clipă te rog!

Telefonul de pe birou zbârnâi. Farrow luă receptorul, apoi strigă în aparat:

— Plundow, închide imediat turnul şi pregăteşte totul pentru scufundare!

Apoi se adresă musafirilor săi:

— Mă veţi ierta că vă părăsesc; un distrugător australian a apărut la orizont şi e mai nimerit să ne abatem din calea lui. Să nădăjduim că duduile se vor simţi tot atât de bine sub apă ca şi la suprafaţă. Doctore, îţi las în grijă pe musafirii noştri.

Urmat de Rindow şi Brun, căpitanul părăsi cabina. George ţinea s-o conducă pe Sanja în cabina ei. Ştia din proprie experienţă că e greu până te obişnuieşti sub apă. De aceea, şopti la urechea lui Bertram:

— Domnule doctor, n-ai cumva vreun praf de dormit pentru duduile noastre? N-aş vrea să Ie văd înfricoşate.

— Se va face, dragă George, zise doctorul. Aşa, domnişoarelor, acuma culcaţi-vă în hamacurile d-voastră. D-ta, George, nu mai ai ce căuta pe aici!

Tânărul o mai privi odată lung pe Sanja, apoi porni spre turnul de comandă. Submarinul se afla acu sub apă, şi numai periscopul mai ieşea la suprafaţă.

— Cred că ne-a văzut, spuse Farrow, tocmai când intrase George. Plundow îmi spunea că distrugătorul a apărut subit îndărătul insulei la stânga noastră, şi acuma se îndreaptă cu viteză spre noi. Trebuie să ne afundăm şi mai mult.

Submarinul atinse curând douăzeci de metri. După vreo zece minute se auzi lămurit zbârnăitul elicelor distrugătorului. Submarinul ea însă în siguranţă.

Desigur că ofiţerii vasului australian observaseră direcţia luată de submarin şi se ţineau acum după el, socotind că Farrow tot va ieşi la suprafaţă în cele din urmă.

Dar tocmai bucata asta de drum pe care o mai avea de străbătut submarinul era foarte primejdioasă. De aceea, Farrow ordonă încetinirea vitezei, apoi se adresă lui Rindow:

— Mă voi duce în cabina de la proră şi voi trage obloanele de la ferestre. Reflectorul nu-l pot pune în funcţiune, căci lumina ar putea fi zărită de cei de pe crucişător. Dar, deoarece apa e străvezie, nădăjduiesc să pot observa la vreme eventualele piedici ce ni s-ar ivi în cale. În ori-ce caz, trebuie să rămânem la viteza redusă, de acum.

George îl urmă pe tatăl său în cabina de la proră. Căpitanul trase obloanele de oţel şi o lumină mată se aşternu în faţa lor. Totuşi, se puteau observa obiecte mai mari, Ia o depărtare de zece metri. Şi asta era de ajuns, pentru ca să se poată feri la vreme de vreo primejdie.

Căpitanul Farrow ţinea pâlnia telefonului la gură, pentru a putea comunica imediat cu primul ofiţer, când ar fi fost nevoie de schimbarea direcţiei. George îşi luase locul la fereastra de la babord; vroia să facă totul ce-i stătea în putinţă, pentru a feri de primejdie submarinul pe care se afla scumpa lui Sanja.

Vasul înainta încetişor sub apă. În câteva rânduri, căpitanul fu silit să ocolească stânci şi dădea ordinele necesare prin acustic.

— Păcat — zise George — vom pierde mult timp până să sosim pe „Insula odihnei”. Mă tem că duduilor noastre nu le va prii şederea prea îndelungată sub apă.

— Ce să-i faci, dragă George, n-avem încotro! Dar tot e mai bine aici, decât să fie luate prizoniere de urmăritorii noştri. Ah! babord!

Strigă comanda în acustic şi glasul său trăda o mare agitaţie. Totul trebuia să-i dea de înţeles lui Rindow că se ivise o piedică primejdioasă înaintea submarinului.

Cu o smucitură, vasul se răsuci în loc. Căpitanul nu se înşelase: văzuse o masă întunecată — o stâncă de coral — aşezată tocmai de-a curmezişul direcţiei pe care o luase submarinul.

— Vezi, George — zise căpitanul, când se apropiară de zăgazul stâncos — acesta e un fenomen care survine adesea pe aici. Uneori, cutremurele locale submarine determină schimbarea caracterului numeroaselor stânci de corali şi peste noapte apar insule, cari dispar; apoi tot atât de

neaşteptat. Ştiu sigur că acum trei luni, masivul acesta nu exista, ceea ce înseamnă că în timpul acesta forţele vulcanice l-au împins în afară. Ei drace! Dar ştii că se întinde mult spre răsărit. Hm! e într-adevăr, foarte ciudat. Cotiţi spre babord! strigă el iar în acustic.

Submarinul se răsuci aproape în aceeaşi clipă. O luă înapoi pe drumul pe care venise, căci masivul ciudat se întindea şi spre nord.

— Pare că am nimerit într-un crater de vulcan, zise căpitanul. Acum trebuie s-o luăm spre nord, până vom putea ocoli pe dinafară peretele de stâncă. După cât se pare, un vulcan vroia să se înalţe aici, dar marea i-a împiedicat dezvoltarea. — Ah! dar ce-o mai fi şi asta?

Submarinul începu să fie zguduit cu putere. În acelaşi timp apa deveni tulbure în faţa ferestrelor şi peste câteva clipe se făcu întunecată de tot, ba părea chiar că o masă neagră se lipise de geamuri.

— Stopaţi! comandă Farrow în acustic. — Rindow, undeva pe aproape trebuie să fi făcut erupţie un vulcan. Ne aflăm într-o plămadă de nămol negru. Ah! devie primejdios, trebuie să ieşim la suprafaţă. Goliţi tancurile!

Puternicele pompe electrice începură imediat să împingă apa din tancurile de balast. Submarinul se clătina înfricoşător: prin apropiere trebuie să se fi produs vreo catastrofă cosmică.

Acum nu mai exista alegere: chiar dacă distrugătorul australian se afla pe-aproape, nu puteau risca să rămână cu submarinul în apă.

Zguduiturile deveneau tot mai puternice şi vasul juca în apă ca un dop de plută, căci atunci când stătea pe loc, cârma era de prisos. Şi cu cât se înălţa, cu atât se clătina mai tare. Trebuia să urce la suprafaţă şi să vadă ce anume se petrecea, — trebuia s-o ia îndată la fugă pentru a scăpa din apele furioase.

II
ÎN VULCANUL MARIN

— HAIDE, GEORGE, trebuie să urcăm în turn! zise Farrow, trăgând obloanele de oţel ale ferestrelor. Acuma numai Dumnezeu ne mai poate ajuta să scăpăm cu bine din această catastrofă a Naturii.

— Tată, zise George, numai de nu ne-ar descoperi distrugătorul australian! Ar fi grozav să fim luaţi tocmai acum prizonieri, împreună cu prinţul Ghasna!

— Cred că şi crucişătorul va fi silit să fugă de aici, răspunse Farrow. Dar ori-cum o fi, în apă nu putem rămâne. Periscopul sus!

După cum arăta barometrul, submarinul se afla Ia patru metri sub suprafaţa apei. Periscopul fu înălţat şi Farrow privi în afară.

— Dumnezeule! exclamă el în clipa următoare. Repede sus! Direcţia nord-vest, toată forţa la maşini!

Electromotoarele începură să funcţioneze imediat. Minunatul vas se înălţă vertical şi cârmi spre direcţia indicată de Farrow.

— Ce s-a întâmplat, căpitane? întrebă Rindow.

— S-a ivit un vulcan din mare, răspunse Farrow, cu ochii nedezlipiţi de pe lentila periscopului. Suntem închişi de jur-împrejur, numai pe marginea de nord-vest mai e o mică deschizătură. Poate că ne vom putea strecura printre-însa.

— Se vede vasul australian? întrebă George.

— Nu, se află în afara craterului. Ah! E prea târziu, uite că se ridică un nou creştet! Luaţi seama, vom îi zguduiţi! Toată forţa la maşini!

De-abia rostise cuvintele acestea şi submarinul fu azvârlit ca o coajă de nucă. Dar motoarele care funcţionau la maximum împiedecară ca să fie izbit de peretele dinspre partea opusă.

Vârtejul grozav ţinu ca la vreun sfert de ceas, apoi marea se linişti. Farrow dădu comanda să se deschidă chepengul turnului.

— Acum suntem prizonieri cu adevărat, spuse el cu un zâmbet amar. Erupţia vulcanică ne-a împresurat cu ziduri înalte de corali. Ne putem totuşi socoti fericiţi că am scăpat cu viaţă.

Aerul care pătrundea prin turn era foarte greu şi încărcat cu vapori de pucioasă. Bieţii marinari tuşeau necontenit. Cu

toate astea, nici-unul nu se gândi să se puie la adăpost în interiorul vasului, ci-l urmară pe căpitan.

Priveliştea era cât se poate de interesantă. Cu jumătate de ceas în urmă văzuseră spre vest un şir de insuliţe, dar acuma erau înconjuraţi de ziduri înalte de corali. Meterezul care se ridica la vreo şase metri deasupra apei, se-ntindea în cerc în jurul unui sân de mare, care avea un diametru de cel puţin două sute de metri.

Mare noroc avusese submarinul că se nimerise să fie tocmai în centrul cutremurului, altminteri ar fi fost, desigur, sfărâmat de masele de corali care ţâşniseră din adânc, sau poate azvârlit la cine ştie ce înălţime.

O adiere de vânt ce venea dinspre nord, alungă vaporii de pucioasă cari pluteau peste întinderea mare de apă. Câtva timp domni tăcere pe punte, apoi Farrow luă cuvântul:

— Ne vom apropia de zidul care ne tine prizonieri. Se prea poate să fie atât de slab, încât să izbutim să-l aruncăm în aer. Rindow, cârmeşte spre nord-vest, acolo unde s-a înălţat ultimul creştet! Băieţi, înapoi în submarin! Poate că distrugătorul e pe aproape şi vom fi nevoiţi să ne afundăm repede. Viteză redusă la maşini!

În vreme ce marinarii coborau în submarin, acesta se-ndreptă încetişor spre marginea de nord-vest a meterezului. Farrow şi George rămaseră la proră şi observau cu atenţie apa, că să poată descoperi la timp primejdiile.

Erupţia făcuse ca zidul să se înalţe vertical din mare, aşa că submarinul putu să se apropie până fu aproape lipit de perete. Acesta avea aci o înălţime de vreo patru metri şi nu era greu să ajungi pe creştet, de pe puntea vasului. Farrow îl chemă pe Petre, a cărui statură şi forţă erau nimerite pentru scopul acesta.

Zidul de corali avea multe spărturi şi ieşituri, dar acestea nu erau destul de pronunţate pentru a îngădui unui om să se caţere pe zid fără să fie sprijinit de jos.

— Tată, mă voi căţăra eu — zise George — căci sunt cel mai uşor şi Petre mă poate sprijini de pe punte.

— Hm! cam ai dreptate, băiete, zise căpitanul. Petre, cere să ţi se dea o cange de jos!

Uriaşul se-ntoarse repede cu o cange lungă.

— Fii cu băgare de seamă, însă! îl sfătui Farrow pe fiul său, care se şi urcase pe parapetul vasului. Se prea poate ca distrugătorul să fie pe-aproape.

— Da, tată, voi fi cu băgare de seamă, făgădui tânărul.

Puse piciorul într-o adâncitură a peretelui stâncos, se apucă de o ieşitură şi urcă o bucată. Petre vârî cangea sub

cureaua de piele a tânărului şi-l împinse încet dar sigur pe zidul drept.

Ajunse în vârf, înălţă cu atenţiune capul, dar în clipa următoare strigă speriat:

— Petre, repede îndărăt! Tată, distrugătorul e numai la cincizeci de metri; tocmai a dat drumul unei bărci pe apă.

Cu iuţeala fulgerului George trase capul îndărăt, în clipa când făcu descoperirea pe care o comunicase tatălui său. Petre îl lăsă să alunece repede jos, iar căpitanul alergă spre turn.

Acuma trebuiau să se lase afund în grabă, căci nu va trece mult şi vasul australian va ajunge la zidul de stâncă. Cum puse piciorul pe punte, George porni şi el în goană spre turn, urmat de Petre.

În câteva clipe coborâră scara, iar Uriaşul înşurubă chepengul. Farrow îndreptă submarinul o bucată spre sud, apoi dădu comanda pentru scufundare.

Cu prora înainte, minunatul vas alunecă în apa turbure a craterului marin. După câtva timp căpitanul ordonă să se stopeze maşinile, şi vasul se lăsă încetişor în adânc.

Firește, trebuia să fie cu băgare de seamă, căci suprafaţa craterului putea să fie acoperită cu vârfuri ascuţite, care ar fi găurit lesne învelişul submarinului, dacă acesta ar fi pornit-o prea repede. De aceea dăduse comanda ca pompele să lucreze încet de tot, pentru ca la rândul lui şi vasul să se afunde încet. Era un noroc că prin erupţia vulcanului apa fusese amestecată cu nămol negru, aşa că Australienii n-ar fi putut să descopere cheresteaua uriaşă a submarinului, chiar dacă ar fi trecut o barcă deasupra zidului şi ar fi pus să cerceteze suprafaţa apei din crater.

Când ajunseră la zece metri adâncime, Farrow dădu ordin să se oprească pompele. Acum se aflau în siguranţă, nimeni nu-i putea descoperi aici şi Australienii vor bănui, desigur, că submarinul fusese distrus de erupţia vulcanului.

Totuşi, mai exista un pericol foarte mare. Dacă vulcanul acesta nu se liniştise încă, dacă se mai producea o erupţie, — atunci soarta vasului era pecetluită.

Dar Farrow nu împărtăşi nimănui temerea aceasta. Cu figura zâmbitoare se adresă tovarăşilor săi:

— Acuma vom rămâne câtva timp liniştiţi aici jos. Cred că distrugătorul se va retrage curând. — Ei, George, de-aş fi în locul tău m-aşi duce să văd ce fac fetele. Desigur că zguduirile vasului le-au trezit din somn şi vor fi tras o spaimă!...

George îşi dădu seama că tatăl său are dreptate şi porni imediat spre cabina celor doi ofiţeri, în care locuiau fetele. Doctorul Bertram îl întâmpină în uşă.

— Totul e în regulă, George, zise el râzând. Praful meu îşi menţine încă efectul. Fetele habar n-au prin ce-am trecut. Cred că-l nu se vor trezi decât atunci când vom fi ajuns pe „Insula odihnei”. Distrugătorul nu va rămâne prea mult în faţa zidului vulcanic.

— Ah! am uitat să spun tatei că zidul nu e atât de gros; cu o ghiulea îl putem zvârli în aer. Mă bucur din inimă că Sanja şi Jeanette n-au simţit primejdia. Doctore, crezi că vulcanul s-a liniştit acum?

— Hm! să nădăjduim, George, răspunse Bertram, cu şovăială. Aşa-ceva nu se poate prevedea. Prin regiunile astea, scoarţa pământească e foarte subţire. Dar se poate presupune că după erupţia puternică de acum, vom avea linişte. De-altfel, prea mult timp nici nu vom rămâne pe aici.

Însoţit de doctor, George se înapoia în turn şi comunică tatălui său că meterezul de stâncă are o grosime de cel mult un metru şi jumătate. O ghiulea ar fi în stare să facă o spărtură destul de mare pentru a îngădui submarinului să treacă printr-însa.

— Ideea e bună, spuse Farrow dar o brazdă adâncă i se săpă în frunte.

Mai bucuros ar fi fost s-audă că zidul e mai gros, căci faptul că era subţire, constituia o dovadă că erupţia nu fusese destul de puternică, şi că prevestea o alta de proporţii mai grozave. El nu-şi exprimă, însă, faţă de nimeni temerea asta, dar George, cu spiritul său de observaţie, îşi dădu seama imediat de îngrijorarea tatălui său, şi întrebă:

— Tată, bănuieşti, desigur, o nouă erupţie a vulcanului?

— Da, dragul meu, degeaba aş căuta să ascund grija ce mă frământă. Erupţia dinainte n-a fost decât un început. Şi unde mai pui că ne aflăm tocmai în centrul vulcanului! Singura noastră nădejde e apropiata plecare a distrugătorului australian. — Ah! cred că e prea târziu! Pare că şi începe.

O zguduitură uşoară cutremură submarinul. Era, ca şi cum ar fi fost izbit de un val molcom, pornit din adâncime. Chipurile bărbaţilor deveniră serioase, deşi liniştea se întinse din nou în ligheanul imens.

Dar ei nu bănuiau că această zguduire era preludiul unei erupţii ce mocnea în adânc.

— Trebuie să ne ridicăm la suprafaţă, zise Farrow. Nu putem întâmpina primejdia cu braţele încrucişate, şi să pierim probabil în chip atât de grozav.

— Tată! strigă George, mi-a venit o idee. Distrugătorul australian se află la nord-vest, iar noi vrem să mergem spre sud-est. În cazul acesta slobozim o ghiulea sau două în partea dinspre sud a zidului, şi ne tăiem astfel drum liber. Australienii vor crede că vulcanul a făcut din nou erupţie şi o vor lua la goană. Şi în timpul acesta noi vom fi ieşit, din fortăreaţa asta.

— Bravo, băiete, ideea e într-adevăr genială, spuse căpitanul, entuziasmat. Te pomeneşti că ne-ai salvat încodată cu iscusinţa ta. Brike, pregăteşte tunul de la babord! Maşinile să meargă cu viteza redusă Ia jumătate! Plundow, babord! Trebuie să facem un mic semicerc, ca să ajungem în apropierea peretelui dinspre nord-vest. Dar să nu cârmeşti prea tare, ca să nu ne împotmolim!

Farrow putea avea deplină încredere în timonierul său. Acesta execută manevra cu o dibăcie uimitoare şi zise mulţumit:

— Domnule căpitan, pun rămăşag că suntem la cel mult doi metri de peretele nordic. Acuma îşi poate face datoria Jan Brike. Eu mă însărcinez să găsesc şi sub apă spărtura pe care o va face cu ghiulelele sale.

— Mai bine să nu-ncercăm, zise Farrow râzând, — te cred pe cuvânt. Pompaţi de zor, trebuie să ieşim la suprafaţă!

Şi vasul începu să se ridice. O nouă zguduitură uşoară cutremură submarinul. Acesta se afla numai Ia patru metri sub apă, când Farrow dădu lui Brike comanda să tragă.

Vasul fu zguduit, Brike trăsese amândouă torpilele dintrodată.

— Porniţi încetişor înainte! Plundow, babord! strigă căpitanul.

În câteva clipe cele două torpile trebuiau să parcurgă ligheanul imens. Se va produce atunci o detunătură grozavă, şi va lua naştere un vârtej, care, însă, va izbi vasul din faţă.

În acelaş timp, Farrow dădu comanda de ridicare la suprafaţă. Când se produseră exploziile torpilelor, submarinul era numai la doi metri sub apă.

— Toată forţa la maşini! comandă căpitanul şi înălţă periscopul.

Se uită prin el şi scoase o exclamaţie de bucurie. Submarinul înainta spre o deschizătură largă. Acum se

produse vârtejul datorit exploziei, dar vasul nu se alese decât cu o zdruncinătură uşoară. Farrow privi repede înapoi şi văzu un marinar care sări de pe zidul de stâncă. Presupunerea lui George se îndeplinise, deci, întocmai.

Cu toată viteza, submarinul se-ndreptă spre deschizătura largă din zidul stâncos. E drept că mai exista un pericol: dacă explozia nu fusese destul de adâncă, se putea să mai fi rămas în spărtură câteva colţuri ascuţite, care ar fi putut spinteca uşor fundul submarinului. Dar Farrow procedă cu îndemânare şi îndreptă vasul tocmai spre mijlocul spărturii.

Acuma era momentul cel mai primejdios. Vor izbuti să treacă? Şi ce era în dosul zidului de stâncă?

Spintecând valurile, submarinul alunecă prin deschizătură; atunci Farrow scoase o nouă exclamaţie de bucurie. În faţa lor se deschidea marea liberă.

— Domnule căpitan, răcni Petre în jos, distrugătorul se-ndepărtează în spatele craterului. Ah! repede afund, vulcanul!

Uriaşul smuci chepengul turnului, închizându-l, şi se năpusti pe scăriţa de fier. Farrow nu şovăi nici o clipă. Putea să aibă deplină-l încredere în Petre: dacă el răcnise, cerând ca vasul se va lăsa afund, desigur că ştia el de ce.

Comenzile fură date şi submarinul porni în jos; de odată fu prins de o forjă năvalnică şi adus în poziţie aproape verticală.

Trebuie să fi fost un vârtej puternic, dar în cele din urmă scăpă şi de primejdia asta.

Când se adunară toţi iar în cabina de comandă, Petre zise:

— Toată apa din crater s-la ridicat. Erupţia vulcanului trebuie să fi fost foarte puternică. Valul năprasnic a ţâşnit prin spărtura pe care au făcut-o torpilele noastre.

— Şi acum putem spune cu drept cuvânt că am fost salvaţi în ultimul moment mulţumită ideii pe care a avut-o George, zise căpitanul. Camarazi, tot lui îi datorăm şi de data asta viaţa.

Credinciosul Petre izbucni într-un „ura” răsunător şi ceilalţi marinari făcură la fel.

George se furişă repede afară. Se simţea stingherit de manifestaţiile de recunoştinţă ale camarazilor, dar în acelaşi timp vroia să vadă dacă nu cumva scumpa lui Sanja fusese trezită de zguduitura pe care o suferise submarinul.

III
O AVENTURĂ GROZAVĂ

TIMP DE DOUA ZILE, vitejii marinari îşi îngăduiră un repaus bine meritat pe „Insula odihnei”.

Jeanette Roule, care-şi trăise aproape toată viaţa printre vânătorii de capete, nu-şi mai găsea astâmpăr şi în dimineaţa zilei a treia veni la Farrow şi-i se adresă rugător:

— Domnule căpitan, sunt poate nedreaptă că ţiu să răpesc odihna vitejilor dv. marinari. Dar e ceva care nu mă lasă să stau locului. Nu vreţi să plecăm spre insulele Loyalty? Aşi dori să pun mâna cât mai repede pe comoara bunicului meu şi să plec apoi la Saigon, unde am rubedenii.

— Fireşte, duduiţă — răspunse căpitanul — putem pleca încă astăzi. Am băgat de seamă chiar că oamenii mei nu se prea împacă cu odihna. Au prins năravul aventurilor, — ce să-i faci! Azi după-amiază pornim, — până atunci va fi gata şi inginerul Hagen cu examinarea submarinului.

Bucuroasă peste măsură, tânăra fată alergă la Sanja ca să-i comunice vestea apropiatei plecări. La rândul ei, Sanja îl anunţă pe prinţul Ghasna, care se duse imediat la Farrow.

— Dragă căpitane, aud că vrei să pleci azi după-amiază, zise el. In ceea ce mă priveşte, trebuie să-ţi comunic că n-am hotărât încă ce voiau face. Aş merge cu dragă inimă cu Dv., dar mă tem că vă vom stânjeni, căci şi aşa e destul de restrâns spaţiul pe submarin.

— De loc, prinţe, spuse căpitanul. Vasul nostru e amenajat pentru un echipaj de şaizeci de oameni, dar de obicei nu avem mai mult de patruzeci, cel mult cincizeci. Şi apoi, în vremea războiului aveam uneori pe bord treizeci până la patruzeci de prizonieri. Loc e berechet, n-avea grijă! Mă tem numai ca vom întâmpina noi primejdii în drum, la care n-aşi vrea să te expun, şi cu atât mai puţin pe fiica d-tale.

Prinţul Ghasna zâmbi:

— Dragă căpitane, tocmai Sanja ţine mai mult să ia parte la noua expediţie. M-a rugat atât de fierbinte, încât n-am încotro şi trebuie să-i sprijin cererea. Oamenii mei pot rămâne aici, ţi-aş fi, însă, foarte recunoscător, dacă m-ai lua pe mine şi pe Sanja.

— Prinţe — răspunse Farrow — aş dori să vorbesc odată deschis cu d-ta. Ai observat, desigur, că Sanja şi George se iubesc. E o iubire naivă, dintr-acelea prin care trec toţi

tinerii. Mă tem, însă, că sentimentul acesta se va întări cu timpul, dacă vor fi mereu împreună.

Ghasna deveni serios şi răspunse:

— Căpitane, oare o astfel de iubire naivă, cum spui d-ta, nu e tot ce există mai frumos pe lume? De ce i-am împiedica? Nimeni nu se poate împotrivi la ceea ce-i este scris. Şi te rog să-mi spui drept, căpitane, ţi-ar fi neplăcut să capeţi de noră o indiană? Firește, deocamdată nu poate fi încă vorba de aşa ceva, dar cred că într-o bună zi tot acolo vom ajunge. Un bătrân derviş de-ai noştri, a prezis că fata mea se va mărita cu un european. Eşti împotriva amestecului de rase sau de părere poate că viteazul d-tale George nu se potriveşte pentru o indiană?

— Dar de loc, prinţe, răspunse Farrow, repede. Dimpotrivă, nici nu mi-aşi putea închipui ca fiul meu să cuteze a-şi ridica ochii la fiica d-tale. Cred, totuşi, că nu e încă timpul să vorbim despre asta. George al meu are de-abia optsprezece ani şi trebuie să facă ceva în viaţă, înainte de a se gândi să se unească cu o fată atât de frumoasă şi de neam. Mă bucur, însă, din toată inima că gândeşti aşa cum te-ai exprimat, prinţe. Cu atât mai mult atunci, nu vreau să expun primejdiilor o fată, pe care o voi numi, poate, într-o zi fiica mea. Căci chestia cu comoara domnişoarei Jeanette, nu e atât de simplă precum şi-o închipuie ea. S-au scurs doar atâţia ani la mijloc! Bunicul o fi murit de mult şi va fi predat bogăţiile vreunui prieten. Şi câte nu s-au putut întâmpla în acest timp! Căpitanul Henry a fost el destul de dibaci şi a încercat, desigur, totul, pentru a pune mâna pe comoară. Şi dacă n-a izbutit el, ne va veni şi nouă foarte greu, dacă nu chiar imposibil, să reuşim. În primul rând, expediţia noastră va fi legată de mari primejdii. Ştii doar şi d-ta, prinţe, că banul e ochiul dracului, că trezeşte cele mai rele porniri din om. Aici trebuie să fie vorba de o comoară imensă, dobândită prin cine-ştie câte crime. Şi iată de ce socot c-ar fi nimerit ca Sanja să rămâie aici, pe „Insula odihnei”. Prinţul Ghasna zâmbi din nou:

— Dragă căpitane, n-o vom putea îndupleca pe Sanja. Ea vrea să fie necontenit pe lângă George al ei... Şi apoi, gândeşte-te şl d-ta că dacă interprinderea noastră e într-adevăr atât de primejdioasă precum presupui, s-ar prea putea să nici nu ne mai în toarcem. Şi atunci? Da, atunci Sanja va trebui să-şi ducă viaţa aici, departe de lume, singură şi părăsită. Nu, căpitane, ne-am lua o răspundere prea mare. Dacă va fi să ne pierdem viaţa, să aibă şi Sanja aceeaşi soartă.

— Hm! din acest punct de vedere ai cam avea dreptate, răspunse căpitanul. Bine, veniţi şi Dv. Dea Domnul să izbândim!

În cursul după-amiezii minunatul submarin părăsi golful larg, îndreptându-se spre brâul de corali care îl apăra de mare.

„Insula odihnei", ascunzătoarea sigură a căpitanului Farrow şi a oamenilor săi, trebuia să fi fost cândva o insulă foarte mare, împresurată din toate părţile de stânci uriaşe, adevărate bariere, cari s-au tot lărgit odată cu scufundarea treptată a terenului.

Un capriciu al naturii a lăsat insula aceea mare în mijlocul lagunelor întinse, a săpat apoi tunelul subpământean prin stânca de corali, pe unde submarinul putea pătrundea neobservat în interiorul insulei.

De când un monstru marin pătrunsese prin tunel şi George fusese ameninţat de o moarte groaznică, gura tunelului fu prevăzută cu un grilaj solid, opera genialului inginer Hagen.

Pe insulă rămâneau necontenit de pază câţiva marinari, cari făceau cu schimbul, de câte ori submarinul pornea într-o nouă călătorie. Doi marinari însoţeau vasul, într-un sampan (barcă) până la zăgazul de corali.

Cam la o sută de metri de zidul acesta stâncos, căpitanul Farrow stopa maşinile şi cei doi marinari o luară înainte cu barca lor uşoară. Cu ajutorul unui mecanism ingenios, ei ridicară grilajul de la gura tunelului şi atunci căpitanul îşi părăsi postul din turn şi coborî scăriţa de fier. Petre închise chepengul, apoi pompele puternice împinseră apă în tancurile de balast şi minunatul vas dispăru încetişor sub apa liniştită a golfului.

Farrow se-ndreptă spre cabina de la proră, urmat de George. Pentru acesta, aici era şederea cea mai plăcută, căci prin ferestrele boltite pe cari le construise Hagen de ambele părţi ale prorei, putea admira lumea minunată a adâncurilor mării, cu atât mai lesne cu cât erau aici şi două reflectoare cari luminau apa pe o mare distanţă.

Lămpile electrice aruncau mănunchiuri de raze cari, la fel cum farurile moderne de automobile pătrund prin ceaţă, nu reflectau prin apă.

— Porniţi maşinile la jumătate! Comandă Farrow.

Electromotoarele intrară în funcţiune şi submarinul porni încetişor spre zidul de corali, prin care ducea tunelul subteran. Cete întregi de peşti coloraţi alergau în lumina

reflectoarelor, oferind o privelişte atât de interesantă, încât George privea uimit prin fereastra din stânga.

Gura întunecată a tunelului se căscă şi submarinul fu înghiţit, curând pentru a reapare de partea cealaltă.

Ca orice bun căpitan de submarin, Farrow cruţa şi el pe cât posibil bateriile care furnizau curentul electric, pentru lumina necesară în timpul submersiunii. De aceea, de îndată ce trecu tunelul, scoase submarinul la suprafaţă.

Fireşte, trebuia să fie cu băgare de seamă; se înălţă încetişor, ridică periscopul şi numai după ce se încredinţa că nu se zăreşte nimic suspect, ieşi cu totul deasupra apei.

Era lesne cu putinţă ca distrugătorul australian, — de care scăpaseră numai datorită erupţiei vulcanului, — să dea târcoale pe a-colo, cu gând să găsească epava mult-căutatului submarin; căci Australienii, cari se aflaseră în imediata apropiere a vulcanului, socoteau desigur că submarinul fusese distrus pe urma catastrofei.

Doctorul Bertram îşi făcu apariţia în turn, unde se afla şi Farrow.

— Acuma ne putem considera în siguranţa, căpitane, zise el. Englezii şi Australienii vor fi desigur bucuroşi că vor putea de-acum încolo să oprească goana această continuă după noi. Dar ce-s vinovaţi comandanţii, când aşa au primit ordin!

— Ai dreptate, doctore, răspunse Farrow, n-au făcut-o din voia lor, asta ne-au şi spus-o câţiva. Fireşte că acum trebuie să luăm măsuri ca sa nu ne vadă din nou, altminteri începe iar vânătoarea. Ar fi minunat dacă distrugătorul australian va fi împrăştiat în toată lumea vestea sfârşitului nostru.

— Ei, dar cineva tot se va bucura la vestea asta, zise doctorul cu amărăciune. E o persoană din Cuxhaven...

— Ştiu, dragă Bertram, îl crezi pe ticălosul ăla de avocat. Mă gândisem eu de mult să mă duc odată la Cuxhaven, ca să-i mai retez niţeluş ghearele lui Werner ăla. Şi o voi face chiar, după ce vom aranja chestia cu comoara Jeanettei Roule.

— Hm! căpitane, dar ce părere ai d-ta, în definitiv, de afacerea asta? întrebă doctorul. Nu ştiu ce să zic, dar mie îmi cam apare misterioasă. Nu cred că-l vom găsi pe bunicul Jeanettei Roule pe insulele Loyalty.

— Nici eu nu cred, dragă doctore, zise Farrow. Vom întâmpina, desigur, greutăţi mari, poate chiar şi primejdii. Pân-acum nici nu ştim ceva despre comoară. Cu toate astea,

din cauza ei am avut de pătimit atâtea, în mod indirect. Dumnezeu ştie ce va mai fi de-aci încolo!

— Părerea mea — zise doctorul — e s-o ducem pe fată în insulele Loyalty. Dacă nu găseşte pe bunicul ei, o lăsăm acolo, sau îi mai facem o ultimă favoare şi o transportăm la unchiul ei din Saigon. Cu asta ne vom fi făcut datoria faţă de ea.

— Nu, dragă doctore, zise Farrow, râzând. În felul acesta nu ne-am făcut datoria. Am intrat în horă şi trebuie să jucăm! Vreau să zic că trebuie s-o punem pe tânăra fată în stăpânirea comorii, sau să ne încredinţăm că, este cu desăvârşire pierdută.

— Şi asta înseamnă că vom fi pătimit pe degeaba, pân-acum, răspunse Bertram.

— Da, aşa e, doctore. Dar ce simţământ e mai frumos decât acela de a fi salvat de la o moarte groaznică o fiinţă omenească? Asta face mai mult decât toate comorile de pe lume.

— Fireşte, căpitane, la asta nu m-am prea gândit. Aşa e, într-adevăr. Nici n-am fi putut dobândi ceva mai preţios decât conştiinţa de a fi salvat o viaţă de om. Totuşi, aş fi mai mulţumit, dacă i-am putea ajuta tinerei franţuzoaice să intre în stăpânirea comorii, din pricina căreia părinţii ei şi-au dat viaţa şi ea însăşi a fost nevoită să-şi piardă tinereţea printre vânătorii de capete.

— Să sperăm, doctore, că totul va ieşi bine, zise Farrow. În ceea ce mă priveşte, nu-mi fac prea mari iluzii, şi cred că venim cu câţiva ani prea târziu pentru a putea salva comoara. Dar fireşte că trebuie să încercăm totul, înainte de a ne da bătuţi. Dacă timpul va fi prielnic şi dacă nu vom întâlni în drum vre-un vapor duşman, putem fi mâine seară pe insulele Loyalty, unde vom porni îndată cercetările,

— Ştii pe care anume insulă trebuie să debarcăm? întrebă Bertram.

— Asta nu ştiu încă, e drept, dar presupun că va trebui să alegem insula San Vincent, din Noua Caledonie. Numai acolo ar fi putut să-şi stabilească sălaşul bunicul Jeanettei.

— Hm! treaba asta nu prea e lipsită de primejdie, căpitane, căci acolo se află un mic port pentru escadrele franceze. Părerea mea e că va trebui să ocolim o bucată şi să ajungem în port pe uscat. Domnişoara Jeanette nu-ţi poate da nici-o indicaţie unde a locuit sau lecuieşte încă bunicul ei?

— Despre asta nici n-am întrebat-o încă, — eram doar atât de ocupat în cele două zile! Voi căuta să-mi fac timp şi

să mai stau niţel de vorbă cu ea. Cred că noaptea asta vom merge bine, căci mi se pare că vom avea cer înstelat şi lună plină. Aşa că, mâine pe la prânz vom şi putea vedea insula.

— Eh! de ne-am vedea odată înapoi, cu comoara aceea! zise Bertram. Tare mă tem, însă, că nu va merge atât de lesne!

— Doctore, drept să-ţi spun, teama asta mă stăpâneşte şi pe mine. Ba chiar am presimţirea că ne vârâm într-o aventură foarte primejdioasă. De aceea, mai mulţumit aşi fi fost ca prinţul şi fiică-sa să fi rămas pe „Insula odihnei", — trebuia însă să-i iau, după convorbirea importantă pe care am avut-o cu Ghasna. Ce vrei, doctore, împotriva soartei nu poţi lupta; a fost scris să fie aşa şi pace! De aceea şi pornesc la drum cu încredere deplină şi liniştit.

— Bravo, căpitane, aşa-mi placi! Credinţa nu trebuie să ţi-o pierzi niciodată, căci atunci totul s-a sfârşit. Aha! Petre ne pofteşte la masă. E încă destulă lumină şi am putea mânca aici pe punte, la aer liber.

— Ai dreptate, doctore, aşa vom face. Nu se vede nici un vas străin pe tot întinsul mării, aşa că n-avem de ce ne teme. Poate veni şi echipajul pe punte.

Dădu comanda respectivă şi submarinul stopa imediat. Pe punte era loc pentru toţi. Se adunară în grabă, bucuroşi de prilejul ce li se oferea de a respira puţin aer curat. Căpitanul cu ofiţerii, inginerul Hagen, doctorul, George, prinţul Ghasna şi cele două fete, luară loc lângă turn. Petre făcea pe chelnerul, îngrijindu-se ca dragul lui George să capete tot ce era mai bun. Dar nici pe Sanja n-o neglija... Bătrânul îşi dăduse seama că George o iubea pe fată şi ăsta era un motiv îndestulător pentru el s-o îndrăgească ca şi pe tânăr.

Cu vreo jumătate de ceas înainte de a se lăsa întunericul, Farrow încheia pauza. Marinarii coborâră în turn, pentru a-şi relua posturile.

Jan Brike începu să-şi facă de lucru din senin pe la tunul său. Farrow nu-i zise nimic, ştiind că bătrânul avea uneori inspiraţii subite. Era stăpânit de gândul că se apropie vreo primejdie şi începu să examineze toate piesele tunului, îl încărca pentru probă, ţintea, — în sfârşit: făcea în aşa fel ca şi cum ar fi avut duşmanul în faţă.

Se întâmplase câte odată ca această teamă a lui să salveze vasul din mari primejdii. De aceea nimeni nu râdea când Jan Brike se pornea să-şi dichisească tunul, netam-nesam.

— Căpitane, zise doctorul, văzând-o pe Jeanette coborând în turn, — vroiai parcă s-o mai întrebi câte ceva

pe fată cu privire la bunicul ei?

— Aşa e, răspunse Farrow, să mergem în cabina mea şi acolo vom ţine un mic sfat de război. Jan e doar pe punte şi în el putem avea deplină încredere.

— Tată, eu voi rămâne în turn, zise George. Jan e ocupat cu tunul său, aşa că nu-i va mai rămâne răgaz să fie atent şi la altele.

— Bine, drăguţul meu, rămâi sus. Consfătuirea noastră nu va ţine mult. Doctore, ia-o d-ta înainte!

Bertram coborî scăriţa de fier şi Farrow îl urmă. Acum nu mai era în turn decât George şi Jan Brike la tunul său de la proră.

Tânărul lăsă privirea să-i alunece peste întinsul apei. Spre apus se vedeau câteva insule de corali, pe lângă care, se desluşeau de asemeni câteva dungi negre la orizont, cari păreau să fie tot insule. În schimb spre sud şi est marea era liberă.

Câteva clipe George îl privi pe bătrânul Jan Brike, care tocmai vâra o granată pe gura tunului. Omul ăsta nu se simţea sigur până nu-şi ştia tunul încărcat.

George zâmbi, apoi se întoarse şi privi spre nord. Marea căpătase o culoare închisă. Tânărul se simţi de-odată cuprins de un sentiment ciudat, pe care nu şi-l putea lămuri. I se părea că-l ameninţă o primejdie apropiată... Cercetă cu privirea de jur-împrejur, dar nu zări nici-un vas străin. Insulele din spre vest şi nord erou prea îndepărtate, pentru ca să poată veni vre-un pericol dintr-acolo.

Neliniştit, George privi din nou spre nord, de unde adia un vântuleţ care încreţea suprafaţa apei.

Instinctiv coborî privirea în apa din jurul vasului şi se înfiora. Un corp enorm, de culoare albicioasă, se furişase parcă dedesubtul submarinului.

— Ei, şi ce-i cu asta! îşi zise apoi George şi zâmbi. Chiar dacă o fi o balenă, ce rău poate face dânsa învelişului solid de oţel al submarinului?

O balenă? George chibzui câteva clipe. — Nu, o balenă nu putea să fie, căci ar fi trebuit să se întoarcă pe spate, ca să-şi arate burta. Era, desigur, un alt soi de monstru marin, dar un exemplar de o mărime colosală.

Ce putea să fie? George zărise în fugă numai corpul albicios, totuşi observase că era vorba de un monstru al apelor, de proporţii neobişnuite.

Privi repede îndărătul său, dar marea era liniştită. Căută să scruteze adâncul, dar nici acolo nu zări corpul acela

albicios care-l speriase atât de mult. Se sili să râdă, nu prea izbuti însă.

Jan Brike auzise exclamaţia tânărului, şi-şi îndreptă privirea spre turn.

— Ce s-la întâmplat, domnule George? strigă el.

— Ah! Nu-i nimic, Jan! răspunse tânărul, silindu-se să pară liniştit. Am văzut numai un peşte uriaş înotând dedesubtul submarinului, dar a dispărut spre sud.

— Aşa, aşa! mormăi tunarul. Ei, ceva tot trebuie să fie.

Apoi şopti pentru sine, ca să nu-l audă tânărul:

— Eu cred că şi aici şi-a vârât codiţa casierul ăla bătrân, Seels; tot prin locurile astea s-a întâmplat doar că i-a smuls lui George al nostru harta din mână, — harta aceea pe care trebuia s-o arunce mai întâi în mare, pentru ca să putem găsi „Insula lui Satan" (Vezi broşura 1). Ehei, trebuie să fiu cu băgare de seamă!

Cu mişcări liniştite îşi roti tunul în aşa fel încât să fie îndreptat spre mare, trecând pe lângă turn. Orice primejdie pământească ce l-ar ameninţa acum pe George, va fi înlăturată cu ajutorul tunului. Dar dacă e vorba de ceva supranatural?... Jan Brike se scarpină Ia ceafă şi căzu pe gânduri.

Pentru orice primejdie care ar fi venit din partea oamenilor, Jan Brike era gata ori-când cu tunul său. Dar cu lucruri dintr-alea supra-pământeşti, nu vroia s-aibă de a face.

George, însă, văzuse totuşi manevra bătrânului tunar. Zâmbi, căci asta îi dovedea grija pe care i-o purta bătrânul. Toţi marinarii îl iubeau şi-l idolatrizau, nu numai pentru că era fiul căpitanului lor, ci şi pentru că se arătase viteaz şi vrednic de a fi iubit.

George nu vroia, însă, să dea de înţeles lui Jan că observase grija ce i-o purta, de aceea întoarse din nou capul spre nord. Insulele îndepărtate se zăreau mai lămurit, dar marea devenise şi mai întunecată.

Din submarin se auzi de-odată glasul Sanja.

— George, George, pleacă repede de-acolo! strigă ea înspăimântată. Repede, repede, George!

Înmărmurit, tânărul se aplecă şi privi în jos. Frumoasa fiică a prinţului indian stătea cu braţele întinse dedesubtul lui şi strigă din nou:

— George, fugi George, fugi cât mai e timp! Tânărul zâmbi, vru să strige în jos că nu-l ameninţă nici-un pericol, — dar glasul îi amuţi în gâtlej. Un şarpe rece şi fioros îi cuprinse gâtul tăindu-i respiraţia.

Încordându-şi puterile încercă să se ţie de marginea turnului, dar o forţă uriaşă îl smulse de partea cealaltă şi-l izbi să-i sfărâme capul.

Nenorocitul bătu aerul cu braţele şi ca prin ceaţă văzu în jurul său şi sub el un mănunchi de şerpi groşi, albicioşi, cari se ridicau din mare la înălţime de vreo opt metri.

Îngrozit de moarte îşi dădu seama că-l fusese înhăţat de un polip uriaş. Aşadar, ăsta era monstrul pe care-l zărise furişându-se dedesubtul submarinului.

Fioroasa dihanie trebuie să se fi înţepenit câtva timp sub vas, ieşind Ia iveală apoi de partea cealaltă, pentru a-şi înhăţa prada pe care pusese ochii.

În mai puţin de o clipă, George îşi dădu seama de lucrul acesta, apoi simţi iar o izbitură puternică, închise ochii şi... o bubuitură grozava: sfâşia văzduhul.

Dar braţul uriaşului polip strângea ca într-un cleşte gâtul bietului băiat, care-şi simţea sfârşitul aproape. Mai încercă să dea din mâini cu disperare, căută să se smulgă din cleştele acela fioros, când... strânsoarea grozavă slăbi de-odată. În clipa din urmă George se încleşta cu mâinile de marginea turnului.

Respiră adânc aerul răcoros al nopţii. Înaintea privirilor sale totul era încă învăluit în ceaţă, dar întorcându-şi capul văzu monstrul alunecând încetişor pe lângă submarin.

Grozavele braţe zăceau moi deasupra apei şi trupul care măsura vreo şase metri se afundă încetişor în mare.

— George, George, eu am presimţit asta! murmură Sanja.

Urcase sprintenă scări la turnului şi cuprinse cu braţele-i fragede mijlocul tânărului.

— O, Dumnezeule atotputernic, îţi mulţumesc din suflet că l-ai ocrotit!

— Sanja — murmură George, de-abia auzit — scumpa mea fetiţă, dacă monstrul acela m-ar fi târât în mormântul umed, singurul regret ce l-aşi fi avut ar fi fost aceia că trebuie sa plec de lângă tine.

— Ce-i acolo?... George, ce s-a întâmplat?...

Strigătele acestea veneau din interiorul valsului.

Sanja îşi desprinse repede braţele din jurul tânărului, ochii-i minunaţi se aţintiră cu dragoste asupra lui George şi buzele murmurară:

— Iubitul meu!

Apoi cobori în grabă scăriţa de fier.

— George a fost atacat de un polip, spuse ea căpitanului. Oh! a fost groaznic!

Farrow se repezi în sus pe scară şi-l găsi pe fiul său frecându-şi gâtul cu mâna stângă-l, iar cu dreapta făcând semne lui Jan Brike.

Bătrânul tunar dădu din cap, îşi încarcă din nou tunul şi mormăi:

— Ehei! bănuiam eu că Seels ăla dă târcoale pe-aici. Să fie sănătos! Dar orice jivine o mai trimite, să fie el sigur că Jan Brike Ie vine de hac!

IV
INSULA CU STAFII

MARE VESELIE domni pe submarin când echipajul află din ce primejdie grozavă scăpase iubitul lor George. Bătrânul Brike deveni şi mai respectat şi era neîndoios că de-acum încolo mulţi marinari vor începe să creadă în superstiţiile sale.

Nu era oare un adevărat semn ceresc că fără nici un motiv temeinic încărcase tunul, ba îndreptase chiar şi ţeava în direcţia turnului? Numai câteva clipe de şovăială şi polipul l-ar fi smuls pe George din turn, dându-l pradă unei morţi înfiorătoare. Era o adevărată minune că-l scăpase.

Sanja se făcuse nevăzută. Acum, când George era salvat, ea se linişti şi furişându-se în cabină se întinse în hamac, visând la iubitul ei.

Când bătrânul tunar veni jos, căpitanul îi strânse călduros mâna şi-l bătu pe umăr.

— Jan, îţi mulţumesc! zise el numai, dar aceste câteva cuvinte preţuiau mai mult pentru bătrânul Jan, decât un discurs întreg.

Camarazii îi strânseră şi ei mâna, apoi Farrow îl trimise pe Plundow, timonierul, în turn.

Motoarele fură puse în mişcare şi submarinul se îndreptă cu toată viteza spre răsărit, în direcţia insulelor Loyaltg.

— Tată, ţi-a dat ceva amănunte domnişoara Roule asupra ţintei noastre? întrebă George.

— Da, băiatule; într-un medalion care trecuse nebăgat în seamă, ţinea ascunsă o scrisoare a bunicului ei. Bătrânul scrie fiului său — adică tatălui Jeanettei — să se adreseze unui birtaş cu numele de Lucien Petit. Acesta are un restaurant pe insuliţa Uvea, în Noua Caledonie, care poartă numele — ia aminte, dragă George! — „La Polip”. Tocmai în clipa când citeam partea aceasta din scrisoare bubui granata lui Brike, care te-a salvat din îmbrăţişarea prea puţin plăcută a polipului.

— Domnule căpitan — interveni Jeanette — mă tem că prin rugămintea mea v-am adus pe toţi în mare primejdie. Poate că mult căutata comoară nu merită sacrificiul unor oameni atât de viteji. Cred c-ar fi cu putinţă să-mi ating ţinta prin intervenţia guvernului, francez şi atunci aş intra în posesiunea moştenirii fără să vă expun pe d-voastră atâtor primejdii.

— Nu, domnişoară — răspunse Farrow, râzând — odată ce ne-am hotărât să te punem în stăpânirea comorii, trebuie să ducem interprinderea la bun sfârşit. Suntem obişnuiţi cu primejdiile şi ele nu ne-ar putea abate din cale. Aşadar, cunoaştem acuma ţinta: restaurantul „La Polip", pe insula Uvea.

Tânăra fată mai făcu unele obiecţiuni, căpitanul însă le respinse pe toate, iar George zise râzând că era foarte curios să cunoască şi al doilea polip...

Farrow o trimise apoi pe fată să se culce, iar el dădu ordinele trebuincioase pentru noapte, împărţind santinelele la posturile lor. După aceea se duse în turn pentru a-l pune pe Plundow la curent cu itinerariul exact.

ÎI găsi pe timonier discutând de zor cu Jan Brike. Dar la intrarea sa, cei doi amuţiră.

Jan Brike şi Gerard Plundow erau cei mai superstiţioşi oameni din tot echipajul. Adeseori îi mustrase el, auzindu-i trăncănind Ia prostii de-ţi era mai mare dragul.

Acum, însă, îşi putea da seama lesne că discutau despre monstrul acela grozav, pe care Jan îl doborâse cu tunul său. Se simţea însă atât de recunoscător faţă de bătrânul tunar, încât renunţă să-l mai mustre de data aceasta. Comunică numai pe scurt celor doi lupi de mare ţinta exactă a călătoriei, — dar când aminti că Lucien Petit avea un birt cu firma „La Polip", Jan Brike scoase un fluierat uşor, iar Gerard Plundow un „Aha!" semnificativ. Căpitanul râse şi zise:

— Ei, băieţi, George al meu a scăpat de primul polip, şi cred că nici al doilea nu-i va face vre-un rău. Peste două ceasuri viu să-l te schimb, Plundow.

Coborî scara şi se îndreptă spre cabina lui, în care-l aşteptau cei doi ofiţeri. Farrow le spuse că va conduce el însuşi vasul timp de-l două ore apoi va fi schimbat de Rindow, pe care-l va înlocui Brun.

George se culcase. Ca urmare a primejdiei prin care trecuse, nervii lui erau foarte zdruncinaţi. Doctorul Bertram îi dete un somnifer şi-i întinse aproape cu sila în hamac.

Cei doi ofiţeri plecară şi Farrow luă o carte din bibliotecă. Era prea iritat ca să poată dormi.

După doua ceasuri, când se duse să-l schimbe pe Plundow, îi găsi tot discutând foarte aprins cu Jan Brike. Mustrându-i cu blândeţe, îi trimise pe amândoi Ia odihna, apoi se aşeză Io cârmă şi rămase cu ochii aţintiţi în zare.

Era o noapte minunata. Luna făcea ca apa să scânteieze în mii de diamante, iar peştii jucăuşi săreau în aer pentru a

înghiţi vreo prada sau cădeau ei înşişi victimele altuia mai puternic.

Farrow respira din adâncul plămânilor. Ce viaţa minunata duceau el si prietenii săi! Liberi si neatârnaţi, fără nici un stăpân pe cap, - ce altceva putea fi mai frumos?

Iar primejdiile care pândeau Ia flecare pas nu făceau decât să sporească farmecul acestei vieţi. Altfel, prea ar fi fost plictisitor.

În noaptea aceea frumoasa, gândurile i se duceau înapoi. Cât de greu se hotărâse atunci, cu ani în urmă, să dispară cu submarinul! Dar mustrările pe care şi le făcuse la început se şterseseră de mult. Salvase doar atâtea vieţi omeneşti, şi asta răscumpăra din plin totul.

Întrucât vremea era frumoasa, putea să dea drumul maşinilor cu toată viteza. Îşi făcuse socoteala că era cu putinţa să ajungă pe insulele Loyalty a doua zi la prânz. Dar pe Uvea nu trebuiau să se arate decât odată cu lăsarea nopţii, căci francezii de acolo l-ar fi luat la ochi submarinul.

Farrow se sperie când Rindow apăru deodată în turn. Atât de repede se scurseseră cele doua ceasuri? Şi el care visase în tot acest timp!

Calculă repede poziţia submarinului şi spre marea lui uimire constata că se aflau mult mai aproape de cât crezuse de Insulele Loyalty.

Se simţi cam obosit şi se îndrepta spre cabina sa. Se întinse în hamac şi adormi imediat, dor tot felul de vise nu-l dădură pace. Îl vedea mereu pe George, încolţit de primejdii mari, — aşa că se simţi uşurat când se trezi.

Privi cadranul fosforescent al ceasului brăţară şi văzu că dormise numai patru ore. Acum Plundow trebuia să-l schimbe din nou pe secundul Brun.

Farrow simţea că nu mai putea rămâne în cabina. Se ridica repede si ieşi pe culoar. Înaintea lui, două umbre se îndreptau spre turn : Plundow şi Jan Brike.

— El, Brike — îl striga căpitanul — la somn nici nu te mai gândeşti?

— Nu, domnule căpitan, mormăi bătrânul, încurcat. Voiam să merg cu Plundow în turn, am nevoie de aer curat. Nici eu nu ştiu ce-i cu mine. O fi de vina polipul.

Diplomat cum era, nu preciza de care polip e vorba, dar Farrow bănui uşor că nu poate fi decât birtul francezului Petit, căci pe celălalt polip îl doborâse doar el cu tunul.

Căpitanul nu zise nimic. Chiar şi el visase ceva nu tocmai limpede, şi nu prea ţinea să insiste asupra superstiţiei bătrânului.

Cei trei bărbaţi urcară scăriţa de fier, iar când ajunseră sus, Brun îi comunică Iui Farrow că totul era în ordine. Plundow luă din nou în primire cârma şi secundul rămase şi el sus, căci prea era frumoasa noaptea aceea, ca să se închidă în submarin.

O tăcere deplina domnea în turn, fiecare gustând din plin farmecul naturii. Deodată, Jan Brike scoase un uşor fluierat, arătă spre nord-est şi rosti cu glas sugrumat:

— Bănuiam eu că se va întâmpla ceva. Domnule căpitan, ne aflam pe drumuri foarte primejdioase.

Farrow nu răspunse. Toţi priveau cu încordare înaintea lor. Departe, spre nord, se vedea o lumina ciudată. Nu putea veni de la vreun vapor, căci părea să plutească deasupra apei. Uneori se stingea, apoi iar apărea, luminoasa şi plutitoare.

— Acolo trebuie să fie o insula, zise Farrow. Ne vom apropia de ea, ca să ne lămurim.

— Domnule căpitan, nici să nu vă gândiţi Ia asta, spuse tunarul, îngrijorat. Pe marea asta se petrec lucruri necurate. Întrebaţi-l pe Pater, căci şi el a fost pe aici înainte de război. Colo trebuie să fie nişte stânci netede şi foarte primejdioase. Şi mai ştiu că un bric francez o dispărut fără urmă, tot într-o noapte frumoasa ca asta. E pericol să ne împotmolim, dacă mergem într-acolo.

— Ah! Acum ştiu! exclamă Rindow, care stabilise poziţia vasului. Acolo se afla stâncile Nereus, Jan are dreptate, e un tărâm primejdios. Dracu' ştie ce-o fi însemnând lumina aia!

— Da, da, dracu' ştie, zise Jan Brike cu jumătate de gură.

— Fireşte, pentru Jan al nostru, nici nu se putea să fie altfel, spuse Farrow, râzând. Eu sunt aproape sigur că vreun biet pescar caută să ademenească peştii, aprinzând un foc pe ţărm. Dar lui Jan i s-a năzărit că e un drac. Dacă mergem încet, ajungem fără nici o primejdie Ia insula sau la vasul pe care se află pescarul. Ţin mult să-l încredinţez pe Jan că e vorba de un om şi nu de un diavol, cum îşi închipuie el.

— Domnule căpitan, e ceva necurat la mijloc, zise Jan. pentru a doua oară. Renunţaţi la gândul de o merge într-acolo.

Farrow comandase deja prin acustic ca maşinile să meargă cu viteza redusa. Iuţeala vasului se micşora pe data şi căpitanul, care luase cârma în primire, porni spre lumina aceea ciudata. Toţi priveau cu încordare înaintea lor, nimeni nu rostea un cuvânt. Numai Jan Brike mormăia ceva ca pentru sine.

Bătrânul tunar părea să fi avut dreptate. Farrow, care privea acum la suprafaţa apei din faţa submarinului, răsuci repede cârma. După culoarea schimbată a mării, recunoscuse şirul de stânci, pe lângă care vasul trecuse acum atât de aproape încât de pe parapet se putea atinge uşor stânca de coral colţuroasă, care era Ia cel mult o jumătate de metru sub apă.

Şi după ce moi înainta câţiva metri, Farrow se văzu silit să schimbe din nou direcţia submarinului, căci şi acolo se ivise un gherdap ascuns.

— Drace! am scăpat ca prin urechile acului, zise Rindow încet. Nu e atât de uşor să treci pe aici. Atenţie!

Avertismentul era de prisos, căci Farrow văzuse şi el noua piedică: o stâncă uriaşă, care stătea de-a curmezişul în apă.

Fu nevoit să cârmească vasul spre nord, merse vreo sută de metri în direcţia aceasta, apoi o altă stâncă îl sili să facă un unghi drept spre est.

Lumina cea misterioasa era acum la o depărtare de numai o jumătate de kilometru. După toate aparenţele, era vorba de un foc de lemne şi Farrow părea să fi avut dreptate când presupunea că vreun pescar încerca să momească peştii astfel.

Dar atât de departe de Noua Caledonie? Asta este ciudat. Până la insulele Loyalty mai erau pe puţin trei sute de kilometri. Un pescar n-or fi putut străbate o asemenea distanţa cu o barcă. Şi chiar daca ar fi fost cu putinţă — presupunând că ar fi avut vreme buna — peştele pescuit i s-ar fi stricat pe drum.

Cine ştie ce taină se ascundea aici!

Farrow încetini şi mai mult viteza motoarelor, căci nu voia să atragă prea devreme atenţia misteriosului pescar, care îşi făcea de lucru pe stânca aceea singuratica.

Căci stâncile păreau a-şi fi găsit aici un teren prielnic, asemenea ciupercilor din pădure. Aproape în flecare minut, căpitanul trebuia să cârmească şi era o adevărata minune că vasul nu venea în atingere cu vârfurile ascuţite, care parcă stăteau la pândă sub oglinda apei.

Rindow şi Brun priveau prin ocheanele de noapte la focul acela ciudat. Acum se făcuse din nou bezna ; şi o exclamaţie de mirare le scapă amândoura în acelaşi timp.

— Căpitane, zise apoi primul ofiţer, omul de colo nu e un băştinaş, ci un individ de statură uriaşă, un adevărat colos. Şi nici nu pescuieşte, cum presupuneai dumneata, ci se uita la un obiect pe care-l ţine deasupra focului. Ah! dar uite că

ne-a zărit.. A făcut o mişcare iute cu mâna şi focul s-a stins ca prin farmec.

— Am impresia că vasul s-o împiedicat de ceva moale, zise Forrow, cu glas serios. Poate că e o funie întinsă sub apă şi în legătură cu barca lui. Atingerea frânghiei ar putea fi un semn pentru omul acesta ciudat. Altfel nu poate fi.

Farrow trebui să stopeze brusc, căci Ia o mică depărtare de vas văzuse acum un adevărat labirint de stânci, printre care submarinul nu s-or fi putut strecura cu nici un chip.

— Ce-or fi să ne îmbarcăm pe barca de aluminiu? propuse Rindow.

— Domnule căpitan, să nu mergi acolo! interveni pentru o treia oară Jan Brike. N-am pierdut nimic pe aici, aşa că nici nu avem ce căuta. Aţi văzut cum s-o stins focul, numai cât a făcut o mişcare cu mâna?

— Ia moi tacă-ţi gura, Jan! striga Farrow, cu asprime. Îşi lese omul din sărite când te tot aude îndrugând la prostii! Omul o fi aruncat un pumn de nisip peste foc, şi tu foci din asta o întreagă comedie. Că nu se îndeletniceşte cu lucruri curate aici, e limpede, căci altminteri nu şi-ar fi instalat sistemul acesta de pază. Dor, într-o privinţă, tot are dreptate Jan: nu avem ce căuta acolo, aşa că o să ne vedem de drum! Totuşi, îmi voi însemna locul acesta, şi poate că la lumina zilei ne vom abate cândva şi pe aici. Aha! uite că iar dă semne de viaţă!

Dinspre tufiş se auzi un sunet ciudat, ba chiar fioros. Jan Brike începu să mormăie, căci sunetul acesta neaşteptat dădea apă la moara superstiţiilor sale.

— Hm! nişte oameni slabi de înger, care ar nimeri întâmplător pe aici, ar lua-o desigur la fugă, zise Farrow, râzând. Ei, hai să-l facem totuşi pe plac lui Jan. Dar cum isprăvesc cu afacerea cealaltă, tot mă întorc eu şi aici.

Printr-un viraj dibaci, submarinul se strecură printre stânci ; în urma Iui se auzi un hohot de râs, care părea cu adevărat venit din iad.

Şi râsul acela sinistru se mai auzi încă de două ori, până când Farrow ieşi in sfârşit din labirintul de stânci şi îndreptă vasul din nou spre răsărit, în direcţia insulelor Loyalty.

Când se aflară cam Ia vreo cinci sute de metri de locul cu pricina, tunarul izbucni înspăimântat :

— la te uita, diavolul a aprins Iar focul! Domnule căpitan, am făcut bine c-om luat-o Ia sănătoasa. Ascultaţi-mă pe mine, e mult moi bine să nu ne mai întoarcem niciodată pe aici!

— Adevărat, focul arde la fel de viu ca mai înainte, spuse Farrow. Ciudat, foarte ciudat. Nu se poate, trebuie să-l văd odată mai de aproape pe uriaşul ăla. O să vină ea şi vremea o sta.

V
RESTAURANTUL „LA POLIP”

FĂCÂND UN VIRAJ SPRE NORD, prin aşa-zisele recifuri franţuzeşti, submarinul ocoli insula Noua Caledonie. Ajunsese încă da la amiaza pa teritoriul acesta francez, şi acum plutea foarte încet, pentru a ajunge abia pe întuneric pe Insuliţa Uvea.

Datorita Iui Jan Brike şi Plundow, întâmplarea cu „stafia” de pe stâncile Nereus se răspândise ca fulgerul în rândurile echipajului. Marinarii îşi vorbeau în şoaptă, făcând fel de fel de presupuneri. Doctorul Bertram, care aflase şi el, îl ruga pe căpitan să-i descrie exact ce se întâmplase.

Farrow era mânios, îi spuse pe scurt că bănuia existenta unul individ pe insulă, care urmarea probabil vreun scop necurat Şi pentru a-i înspăimânta pe eventualii vizitatori, scotea sunetele acelea ciudate. Iar la oameni ca Brike şi Plundow, scamatoriile acestea se prindeau.

Cei doi marinari, auzind vorbele căpitanului, se îndepărtară tăcuţi, dar după felul în care dădeau din cap, se vedea bine că era greu să-i scoţi dintr-ale lor.

Cu puţin înainte de a se înnopta, se servi cina, căci în timpul nopţii fiecare trebuia să fie la postul lui. Farrow hotărâse ca o barca de aluminiu să pornească spre insula; în afară de el, aveau să se îmbarce în ea doctorul Bertram, George, Rindow şi Peter. Submarinul avea să rămână în apropiere de port, pentru a le veni în ajutor, în caz de nevoie.

Începu să se întunece. Vasul se afla cam la o suta de metri de insula împădurită. Cu ajutorul ocheanelor de noapte, Farrow şi ofiţerii săi cercetară pădurea cea deasa, care se întindea până aproape de mal.

Vreme de un ceas merseră de-a lungul insulei şi deodată se iviră nişte lumini. Acolo trebuia să fie portul unde se afla restaurantul „La Polip”.

Submarinul se apropie şi mai mult de ţărm şi cei de pe bord putură vedea lămurit că se aflau într-adevăr în faţa locului căutat

Se părea că pe Insulă se petrecea de zor, căci răzbătea de acolo un vuiet de glasuri, întrerupt de râsete şi chiote. Jan Brike făcu o mutră cum numai el ştia să facă şi mormăi ceva nedesluşit.

Natura părea să vină şi ea în ajutorul îndrăzneţilor marinari, căci domnea un întuneric să-l tai cu cuţitul.

Două bărci de aluminiu, gata montate, se aflau pe punte, Una trebuia să servească de rezervă, deoarece se putea întâmpla ca mica trupă să piardă barca, prin cine ştie ce împrejurare.

Prima barcă fu lansată la apă, iar cel cinci oameni luară loc în ea, şi Peter începu să vâslească spre ţărm. După câteva minute se aflau la chei.

Statură la pândă un timp, dar gălăgia venea de departe. Farrow se căţără atunci pe digul de piatră şi după câteva clipe strigă în jos:

— Veniţi, nu se vede nimeni!

Peter priponi repede barca, apoi se alătură celorlalţi. Căsuţele de lemn erau destul de departe una de alta. Dintr-una răzbătea lumină, dar înăuntrul ei nu se vedea nici un semn de viaţă. În schimb, dintr-o casă marc se auzea o larmă grozavă. Acolo trebuia să fie restaurantul căutat.

— Păcat, zise Farrow, am venit probabil prea devreme ! Am impresia că e vreo sărbătoare pe aici. Mi-ar fi plăcut mult mai mult dacă l-am fi găsit singur pe francezul acela pripăşit prin locurile astea, Lucien Petit.

— Eu zic că e posibil ca apariţia noastră să fie tocmai acum mai puţin luată în seamă, îşi dădu cu părerea Rindow. La o serbare vin de obicei persoane străine. Doctore, dumneata trebuie să fii purtătorul nostru de cuvânt, căci vorbeşti bine franţuzeşte.

— Bine, vom vedea noi, spuse Farrow. S-o luăm înainte, băieţi, poate că avem noroc.

Tot vorbind, cei cinci oameni se apropiară de casa aceea luminata. Dăduseră într-adevăr peste locul căutat, căci pe o firma mare de deasupra uşii principale era zugrăvit un polip uriaş, ţinând un vapor între tentaculele sale.

Zugravul respectiv şi-o fi închipuit poate că născocise vreo fantezie, dar George zâmbi în sinea lui când văzu imaginea aceasta, căci el se încredinţase nu de mult că un polip e în stare şi de aşa ceva.

Intrând pe uşă îi izbi un miros greu de tutun. Când cei cinci marinari îşi croiră drum printre mese, apropiindu-se de tejghea, gălăgia se potoli ca prin farmec.

Doctorul striga un „buna seara” prietenos, dar numai câteva glasuri îi răspunseră. Clienţii nu se mai gândeau să reîncepă discuţia şi se uitau bănuitori la străinii care apăruseră atât de neaşteptat în mijlocul lor.

Îndărătul tejghelei largi stătea un individ înalt, dar atât de slab, încât te speriai văzându-l. Copul lui aducea cu al unui vultur.

— Ce doresc domnii? întreba el politicos, dar bănuitor.

Farrow comanda pentru toţi rachiu şi-l invita şi pe cârciumar să bea cu ei. Apoi întrebă într-o doară:

— Probabil că e vreo sărbătoare pe la dumneavoastră? Am auzit veselie şi nu ne-a răbdat inima să trecem fără să intram.

— Da, da, e o mica sărbătoare, şi râse de parcă ar fi nechezat un cal. Azi se împlineşte anul de când „Grosul" a făcut un pic de loc pe aici, în felul lui. Hihi! de aia benchetuim şl noi...

— Aşa, atunci, hai noroc, domnule birtaş, şi să dea Domnul să te bucuri încă multa vreme de sănătate şi voie buna, zise Farrow.

Ciocniră cu toţii. Clienţii păreau să se fi liniştit puţin, căci reîncepură să discute.

Farrow mai ceru un rând şi nu-l uita nici pe birtaş. Ca marinar, trebuia să te pricepi la băutură, iar în cazul de faţă era cu atât mai multă nevoie să bea, cu cât trebuia să câştige încrederea patronului. Dar ce mutra va face Lucien Petit când îl vor întreba aşa, deodată, de comoara bătrânului Roule!

Doctorul ciuli urechile. La o masă din apropiere, un bătrân se răsti Ia tovarăşii săi :

— Ei aş, n-ore decât să se bucure şi Gaston, dar eu, unul, vă spun că n-are dreptate. De bietul Petit cel tânăr îmi pare rău, şi-a pierdut moştenirea părintească, fără să ştie măcar cum. Dar Pierre Neveux ăla a avut un motiv cu totul deosebit când s-a legat cu Lucien Petit. Bietul Petit era ca şi pierdut atunci, căci nici un om nu se poate apăra de blestematul ăla de uriaş.

— Nouă puţin ne pasă, zise altul de Ia aceeaşi masă. Acum cel puţin putem benchetui cu Gaston, şi asta nu ne costa nimic. Dor, ai dreptate, nu te poţi pune cu Neveux. Parcă văd şi acum când a pus Petit mâna pe armă şi cum uriaşul şi-a repezit pumnul asupra lui. Şi l-a dat gata cât ai zice cât.

— Ai auzit, căpitane? întrebă doctorul în şoaptă.

— Da, asta ne răstoarnă toate socotelile, zise Farrow. Trebuie să-l iscodim pe patron.

Se întoarse spre acesta şi-l întrebă:

— Undei Lucien Petit ? îl aducem salutări de la cineva.

Lunganul tresări, apoi zise cu glas răguşit :

— Lucien Petit? La cimitir, unde să fie ? S-a înhăitat cu Pierre Neveux şi asta nu i-a priit.

— Păcat! Dar rude nu ore ?

Individul făcu ochii mici, apoi răspunse scurt :

— Ba are, un fiu, în vârstă de douăzeci de ani. Locuieşte în apropiere de port. Voia să ia afacerea asta în seama lui, dor eu aveam o chitanţa veche de la Petit, pentru nişte bani pe care mi-i datora, aşa că am luat-o eu. Băiatul susţine că tată-său şi-ar fi achitat datoria, dar nu are nici o dovadă la mână. Moi zice că i s-au furat nişte hârtii importante. Aşa că vedeţi să nu vă-ncânte cu vorbe, domnilor!

— Puţin îmi pasă mie de treaba asta, spuse Farrow râzând. Ce aveţi voi între voi, vă priveşte. Dumneata trebuie să ştii dacă ţi-o plătit sau nu datoria. Dacă nu ştii dumneata, atunci ştie desigur soarta, care nu îngăduie să glumeşti cu ea. Ce am de plată?

Birtaşul păli. Cu glas tremurător, spuse suma neînsemnată cât făcea consumaţia, dar când Farrow şi tovarăşii săi se ridicară, el făcu semn către doi vlăjgani, care se apropiară, şi cărora le şopti ceva în grabă. Îşi frecă mâinile când îi văzu pe cei doi părăsind localul în urma străinilor.

— Aşadar, în ultima colibă de pe ţărm, zise Farrow. Trebuie să vorbim cu tânărul Petit, căci e sigur că i-au fost furate hârtiile privitoare Ia comoară. Uite că ne apropiem.

O colibă joasă, ca vai de ea, stătea izolată pe ţărm. Prin uşa deschisă se strecura o lumină slabă. Farrow bătu, apoi intră.

Un bărbat tânăr le ieşi înainte şi ochii lui negri se aţintiră asupra musafirului cu un fel de îndârjire şi furie:

— Ce doreşti, domnule ?

— Îl căutam pe Lucien Petit, răspunse Farrow, dar am aflat între timp că a fost ucis şi că au dispărut nişte hârtii importante. Ai auzit cândva de la tatăl dumitale numele de Roule?

— Ah, pentru asta ai venit! zise tânărul cu tristeţe. N-ai noroc! Ala care o furat hârtiile trebuie să fie Pierre, ucigaşul tatălui meu. Pierre Neveux, monstrul cu chip de om! Cu un singur pumn l-a omorât pe bietul tata, apoi ne-a furat barca cu motor şi dus o fost!

— Un monstru? Era Neveux atât de înalt şi gros? întreba Farrow, cu interes.

— Era un elefant, nu un om. Se purta prietenește cu tata, care avea încredere în el, deşi eu îi spuneam mereu să se ferească de el. Comoara a dispărut, şi odată cu ea şi chitanţa prin care se dovedea că Gaston şi-a primit banii.

— Domnule Petit, zise Farrow, s-ar putea ca eu să ştiu unde se află acest Neveux. Vrei să mă însoţeşti, ca să-l silim să vorbească?

— Dar unde poate fi? întrebă tânărul.

— L-am văzut noaptea trecuta, departe de aici, pe o stâncă singuratica.

— Ah! O fi pe insula cu stafii, făcu Petit, speriat. Şi el să fie cel care caută acolo comoara! Bătrânul Roule a ascuns-o bine. După cum spunea chiar el. Domnule, merg cu dumneata, căci trebuie să-l răzbun pe bietul meu tată.

Peter, care stătuse lipit de uşă, se întoarse iute, se repezi afară din coliba, apoi se auzi un ţipat de groază.

Când Farrow şi ceilalţi sa năpustiră afară, văzură un individ tânăr pe care uriaşul lor pusese mâna.

— Stătea la pândă, îl lămuri Peter pe căpitan, şi el şi cel care aleargă acum spre cârciumă.

— Atunci trebuie să o întindem de aci, hotărî Farrow. Repede, lasă-l în plata Domnului, Peter! Hai, domnule Petit, poţi avea toată încrederea în noi, căci venim cu gânduri bune!

— Asta o simt şi eu, domnule, răspunse tânărul. Merg cu dumneavoastră. Oh, dacă moi dau o data ochii cu Neveux ăla, îi sar de gât, chiar de-ar fi de două ori mai puternic decât este. Vreau să-l răzbun pe tata.

— Asta vom vedea în curând, zise Farrow. Lasă totul baltă şi să plecam. Oamenii de pe aici nu trebuie să vadă pe ce cale am venit

O luară la fuga spre chei. Când Farrow coborî în barcă, auzi voci furioase, care se apropiau. Se vede că birtaşul îi convinsese pe oaspeţii săi să pornească în grabă în urmărirea străinilor.

Dar Peter apucase să îndepărteze barca de ţărm şi vâsleau cu putere. Când se zări turnul submarinului, tânărul Petit exclamă surprins;

— Ah! acum ştiu, dumneavoastră sunteţi vestitul căpitan Farrow. O, cu atât mai bucuros merg cu dumneavoastră, căci ştiu bine că bietul meu tată va fi răzbunat !

De pe ţărm se auzeau încă glasurile ameninţătoare ale urmăritorilor. Submarinul aluneca însă pe valuri, îndreptându-se spre nord, cu toată viteza.

Lei 25,+ 2 TL = 27,-

TITLURILE PRIMELOR 10 NUMERE

1. GROZĂVIILE MĂRILOR
2. RĂZBUNAREA LUI SATAN
3. LUPTA PRINȚULUI ANDO
4. STICLA PLUTITOARE
5. ÎN GHEARELE PRIMEJDIEI
6. PE URMELE CORĂBIEI NEGRE
7. PRINTRE VÎNĂTORII DE CAPETE
8. CĂPITANUL HENRY
9. INSULA CU STAFII
10. EPAVA MISTERIOASĂ